08/11/2019

Η μαρτυρία της Κασσιανής Μπόμπολη για τη Μονή Ταξιαρχών Δερβιτσάνης

/ Ομογένεια

Ο ιστοτόπος ΔΕΡΒΙΤΣΑΝΗ ΒΟΡΕΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ δημοσιεύει τη μαρτυρία της Κασσιανής Μπόμπολη για τη Μονή Ταξιαρχών Δερβιτσάνης:

“Μέσα στην πληθώρα των πληροφοριών που συλλέγουμε, συναντάμε δυναμικές μορφές της καθημερινότητας που αφορούν μια ολόκληρη δυσοίωνη περίοδο γεγονότων, τα οποία βίωσε ο τόπος μας.

Παρακάτω σας παραθέτουμε μια πολύ έντονη μαρτύρια την οποία μας αφηγήθηκε η κυρία Κασσιανή Νέκου – Μπόμπολη από τη Δερβιτσάνη.

Μια εμπειρία από τη ζωή της, η οποία σχετίζεται με την Ιερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχών.

Στην προαναφερθείσα μονή, για αρκετό χρονικό διάστημα εγκαταβίωναν δύο μοναχές από τη Σωπική Πωγωνίου. Η μοναχή Πελαγία και η αδερφή της Κασσιανή. Η τελευταία απεβίωσε στις αρχές της δεκαετίας του 1980.

Μέσα στην κατάφωρη επίθεση κατά της Ορθοδοξίας από τους τότε εξουσιαστές, πολλές γυναίκες κρυφά και με κίνδυνο πολλές φορές (στην κυριολεξία) τη ζωής τους και της οικογένειάς τους, βοηθούσαν τις μοναχές και φρόντιζαν τις μοναστηριακές εγκαταστάσεις.

Η εν λόγω μαρτυρία έχει προσαρμοστεί στα νεοελληνικά γλωσσικά δεδομένα ώστε να κατανοηθεί απ' όλους όσο το δυνατόν καλύτερα. Ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν έχουμε παραποιήσει τα γεγονότα του δυνατού βιώματός της.

«Το 1967 έκλεισε ο Χότζας επίσημα της εκκλησίες και εμείς δεν μπορούσαμε ούτε το σταυρό μας να κάνουμε. Εμείς ένα κακό όνειρο βλέπαμε και τρέχαμε στα βακούφια να πάμε λάδι και να ανάψουμε κεριά. Απορώ πως θα μαθαίναμε σε αυτή την κατάσταση. Εκείνον τον καιρό η κοπερατίβα (κρατικός γεωργικός συνεταιρισμός), για να γίνουν πιο καλά τα σπαρτά και τα λαχανικά, μας έβαζε καθημερινά να ανηφορίζουμε στο «Μαναστήρι» και να παίρνουμε σε ζάκιες (σακιά), κροπιά (κοπριά) από τα βιός (αιγοπρόβατα) που είχαν οι καλόγριες τους «Μαναστηριού». Είχανε και μια αγελάδα την οποία καθημερινά την άφηναν μόνοι τους να βοσκάει στο βουνό. Ακόμα και η Λιάζηδες (αλλοεθνείς μουσουλμάνοι από τους γειτονικούς Λαζαράτες) την σέβονταν, μόλις τη έβλεπαν οι μίκες (έτσι χαρακτηρίζουμε στο χωριό τις γυναίκες από τους Λαζαράτς) άλλαζαν δρόμο, λέγοντας πως είναι το «Μαναστηριού» και να μη πάθουν κανένα κακό…

Για πολύ καιρό κάναμε αυτή τη δουλειά, ξεκινούσαμε το πρωί, πηγαίναμε τσαπάνω (απάνω), ζαλωνομάστανε (φορτωνόμασταν) την κροπιά και την πηγαίναμε τσικάτω (κάτω). Κάποια φορά έπρεπε να πλύνομε τη στέρνα γιατί είχε γιομίσει ακαθαρσίες. Μπήκανε κάποια παιδιά και την έπλυναν, αλλά το λούκι που είχε απάνω στη στέγη της εκκλησίας είχε χαλάσει. Τότε μια χωριανοί, άξια γυναίκα, δε θυμάμαι ποια ήτανε, γιατί ήμασταν πολλές γυναίκες μαζωμένες, τον ανέβασε στα αυτιά (στις πλάτες) και πατώντας πάνω της, κατάφερε να το βάλει στη θέση του.

Πολλές φορές τραβούσαμε (βρίσκαμε το μπελά μας) όταν μάθαιναν πως ασβεστώναμε κρυφά το «Μαναστήρι», αλλά τι να κάναμε, έτσι είχαμε μάθει από της μανάδες μας. Οι καλογριές ήταν πολύ δεμένες, κρυφά έπιαναν τα τροπάρια και η Κασσιανή διαβάζοντας το βιβλίο του Αγιο – Κοσμά μας ήλεγε πως πάλιε θα έρθει ο καιρός που θα ανοίξουν οι εκκλησιές.

Όταν πέθανε η Κασσιανή, ο Βασίλης Μόνες που ήταν εκεί με τα πρόβατα πήγε να βαρέσει την καμπάνα, αλλά μόλις πήγε να το πράξει αυτή ράγισε και δεν ακούστηκε, φαίνεται ο Θεός ήθελε να μη βρει το μπελά του. Και σε αυτόν η Κάτσιω (μοναχή Κασσιανή) είχε πει πως θα ‘ρθει ο καιρός που θα χορέψουν πάλι στο αλώνι, γιατί όπως έλεγε ο Άγιο – Κοσμάς είπε πως το κακό κρατάει για πενήντα χρόνια και κατόπιν έρχεται το καλό.

Χόλιασαμε πολύ που δεν είχαμε ούτε τσάβαλα (ρούχα) να της ντύσουμε. Την πλύναμε και δεν είχαμε ούτε ένα καινούργιο εσώρουχο. Τότε η μακαρίτισσα Φτάλιω του Κούτη (Ευθαλία Κύρου), μας είπε πως είχε φορέσει το πρωί καινούργιο. Ούτε που ρώτησε. Το έβγαλε και της το ντύσαμε. Και κάτι που μου έκαμε εντύπωση , είναι που στη τσέπη της βρήκαμε ένα λόινο (μπλε) λινάρι (χονδρή κλωστή) με πολλούς κόμπους, αλλά δεν ξέραμε τι ήτανε».

Ύστερα από τη συνομιλία μας με την κυρία Κασσιανή, τις εξηγήσαμε πως η μπλε χονδρή κλωστή, την οποία βρήκαν στην τσέπη της μοναχής, ήταν ένα αυτοσχέδιο κομποσχοίνι, το οποίο χρησιμοποιούν οι μοναχοί για την προσευχή τους.

Αυτή το γεγονός θεωρήσαμε σωστό να το δημοσιεύσουμε, ούτως **ώστε να κατανοήσουμε καλύτερα τον αγώνα που έδωσαν κάποιοι για να διατηρήσουν άσβεστη την φλόγα της Ορθοδοξίας** και του Ελληνισμού στον πολύπαθο τόπο μας.

Δεσμευόμαστε πως θα ακολουθήσουν και άλλες”.

ΠΗΓΗ: dervitsani.gr